

הרי עיני יפסק החיבור והוא שוטה המאבד מה שנותנים לו. והנה יראת שמים כנ"ל היא מדת יצחק, אך היראה שלא יאבד את הדביקות היא נצמחת מכח האהבה והדביקות ומי שהוא אוהב ביותר יש לו יראה זו ביותר, והיא מדתו של אברהם. ובדוגמא זו ה' טעמו של אאע"ה שלא רצה ליקח מרכוש מלך סדום אף שעפ"י הדין המציל מן הנהר ומן הגייס הרי אלו שלו מ"מ אמר אברהם (בראשית י"ד) ולא תאמר אני העשרתי את אברם פרש"י שהקב"ה הבטיחני לעשרני, ואף שכבר הי' עשיר מבלעדי זה ונתקיים מה שהש"י אמר לעשרהו מ"מ לא רצה לצרף לעשירות שלו את רכוש סדום, והיינו משום שהעושר הבא לו מהש"י הוא רק טוב וברכת ה' היא תעשיר ולא יוסיף עצב עמה, וידוע שעצב הוא מסט"א ואין לה שום אחיזה בברכת ה', אבל רכוש סדום שהתהוותו היתה מסט"א בודאי יש בו עדיין אחיזה לסט"א, וא"כ באמצעות רכוש סדום תהי' להסט"א אחיזה בצד מה גם ברכושו, ע"כ לא רצה לקבלו. מה גם שידוע עוד שעשירותם של הצדיקים היא כלי לדביקות והאהבה שבין הנותן להמקבל, וזולת זה מה יתרון בכל העושר שהמה מהבל יחד ואין הצדיקים להוטים אחר ההבל, וכל הבשורה הטובה של העשירות לאברהם היתה רק הדביקות והאהבה שהעשירות היא לבוש להם, ומובן אשר רכוש סדום שהתהווה מסט"א אין בו ענין זה ועוד יכול לקלקל את העשירות שלו מהש"י, וע"כ בזכות שאמר אם מחוט שהוא יראה שלא יקלקל את האהבה זכו בניו לחוט של תכלת, וממוצא דבר שתכלת היא יראה שלא תקלקל את האהבה, ע"כ מצוה להקדים לבן שהוא אהבה שהיא המולידה את היראה:

ר"ח תמוז

בענין חדשי תמוז ואב ירחין דעשו וארעו לנו בהם כל הצרות בכפלים ולעתיד יהיו ראש למועדים, בודאי אין זה במקרה. ונראה דהנה סדר הבריאה שסידר הש"י הוא שגם כל עולם הגשם והחומר ניוון מהקדושה העליונה, ובכל דבר מאכל נמצא בו מוצא

שהי' גזר דין שיש עמו שבועה. מ"מ התשובה והדמעות לא הלכו לאיבוד, וניתנו להם שתי פרשיות אלו נסכים וחלה שהן מקבילות נגד שתי המעלות עשי' ושמיעה שאבדו, נסכים שאין בהם הנפש החיונית אלא הצומחת מתיחסים ביותר לעשי', והיינו לקרב את הכחות הנמוכים שבאדם נמי להש"י כמו שהגדנו כבר, והוא תיקון לחטא העגל שאבדו בשבילו נעשה, ופרשת חלה שהיא מחמת קיבוץ קרטי סולת היא תיקון לחטא הפגימה בכנסת ישראל שאבדו בשבילו נשמע, והיינו שניתן לישראל כח להתחיל מחדש ולתקן את אשר פגמו מכבר, אף שהימים הראשונים יפלו שהי' גזר דין שיש עמו שבועה:

וממוצא הדברים שזה הוא לימוד לכל אדם שבל יתיאש אף בעבירות שנאמר עליהן שאין להן תקנה בתשובה, הוא יעשה את שלו, והתשובה תביאנו להתחיל מחדש כגר שנתגייר וכקטן שנולד וזוכה להאמר לו (תהלים ב') בני אתה אני היום ילדתיך:

יש להתבונן במצות ציצית, שלבן ותכלת איתא בספרים שהם אהבה ויראה, וידוע שצריך להקדים יראה וזהו השער לה' צדיקים יבואו בו, ולמה המצוה להקדים לבן לתכלת. ונראה דהנה אמרו ז"ל (חולין פ"ח סו"ע"ב) בשכר שאמר אברהם אם מחוט זכו בניו לחוט של תכלת. ביאור הדברים, דהנה ידוע שמדתו של אברהם היא אהבה (ישע"י מ"א) זרע אברהם אוהבי ומדתו של יצחק היא יראה כמ"ש (בראשית ל"א) ופחד יצחק הי' לי, וא"כ לכאורה הי' צריך להיות לבן בזכותו של אברהם ותכלת בזכותו של יצחק, ולמה אמרו שתכלת נמי בזכותו של אברהם. אך אית יראה ואית יראה, יש יראה שהיא מחמת דאיהו רב ושליט, וזו נקראת יראת שמים. וכמו ששמעתי בשם כ"ק אדמו"ר הרי"ם זללה"ה מגור פירוש יראת שמים כמו שמים שעמדו מגערתו, לא מחמת תקות שכר ויראת עונש, ודפח"ח. ויש יראה שלא יאבד כל הונו ורכושו ברגע אחד, היינו הונו ורכושו הרוחני הוא הדביקות והחיבור שיש בינו לבין קונו. שודאי אם עושה מעשים בלתי נרצים להש"י

